

LA CARRETERA

La carretera semblava distreta. Amb el temps havies adquirit l'habilitat de perdre't i contestar alhora. Quitrà, ratlles contínues i les mateixes preguntes de sempre. Només et calia la primera lletra per endevinar la resta de la frase.

Somrius fent veure que et mires al mirall, potser una línea poc perfilada, o la malèvola ironia de ser un aprenent de geni inútil, tot plegat absurd.

Penses: perquè aquest do no em serveix a la loteria?. Tornes a somriure. Tornes a la carretera.

Ja t'està bé que no passi res, o que passi tot allò que puguis preveure amb el teu magnífic sentit de la normalitat. Deixes enrere més línees, les coneixes prou bé com per resseguir-les. Qualsevol cosa fa passar el temps-

Avui les respostes són correctes, adequades, educades. Només mínimament perverses o inofensivament equívokes perquè gentilmente sembli que hi ets.

No és que estiguis en un altre lloc, simplement no estàs mai enlloc, o en el lloc on la vida no és, només s'allarga

Però sempre arriba aquell moment en el que el blindatge es fon com cel en vespre, i necessites quelcom diferent que ni tu mateix saps. Et deixaries acaronar. T'atreviries a passar-li les mans sota els cabells, ben a prop del coll.

És molt difícil que coincideixi i el primer sempre és el dèbil.

Penses: ja passarà. Sempre passa.

EL silenci no s'ha mogut del mirall, tampoc la carretera...

UNA TARDA AMB SÍLVIA

Ella sap que em dic Javier. Sóc un nom de la tarda, un de tants que fa que el temps li passi fins que el capvespre l'arreglegui, potser cansada, i deixi de ser tan seva.

Però és ara quan està magnífica, just ara, quan no necessita ningú que li digui. I si ho necessita no t'ho demana. I es calla.

Perque n'hi han que són el que volen els altres. N'hi han que només són si són reconeguts pels altres.

No hi ha cap bellesa que neixi del desaire ni de l'estúpida pretensió d'auto-suficiència. La bellesa sol néixer del silenci, del silenci que no molesta, que no pretén, que està sol amb si mateix, amb el sol massa íntim i amb les tempestes amagades. La bellesa és el silenci que la majoria ignora.

No m'agraden les conquestes. Sempre hi ha un que es defèn mentre l'altre ataca.

Em dic Javier, el baixista que l'acompanya. Un pas enrere, una tarda, preparat per tot, si m'ho demana.

MINI SUITE

Nadie te dijo que fuera fácil. No te avisaron que para recomponerse era necesario destruirse.

Mira como los cuervos revolotean imbéciles sin el menor atisbo de ternura.

Ellos a lo suyo, siempre a lo suyo. En su azul pequeño sin volar, paredes en el suelo.

Querer te sopló el viento.

No te preguntes más quién, porqué, cuando y cómo se pinchó.

Sólo se caen los que quieren estar en el cielo

BREU RELAT EN TINTA AMB PETITES GOTES DE MAR SALADA

Estàs molt bella amb aquest vestit de fil blanc que portes. Just per sobre del genoll, no és la brisa, és la música qui li fa les ones.

La teva esquena serpenteja el ritme elegant, inconscientment in-advertida.

Dubto si apropar-me i obrir el llibre per la teva cintura i començar-te a llegir sencera. Saps que la meva patosa interpretació de la sensualitat no ens farà anar a l'hora. Però no t'importa.

La teva pell olora a estiu, pigallada per milers i milers d'estels petits que s'han quedat adormits en els teus braços.

Poso la barbeta a la teva espatlla i surto de nit al balcó de tots els somnis. Tranquil. Herba de Prada en el teu coll.

Però manca quelcom per fer-ho perfecte. A cau d'orella t'adverteixo que si continues movent-te així no responc del que pugui passar.

Somrius i ja ho tinc tot. Només faltava la lluna

L'ESQUENA DIFUSA (per en Pere)

Deu euros per vint minuts. Tot va massa depressa i no puc evitar l'estratègia. En un menú de tres plats començaré per un entrant contradictori i civilitzat, un recordatori intrascendent de proeses absurdes. En el segon passarem a recitar-nos un present complaent i rutinari. Exagerarem les queixes i solventarem el món amb l'ingenuïtat dels radicals.

Deixem els postres per propostes i promeses.

Amaga la cartera que pago jo. És així com acaben ara tots els contes.

Però tot allò que no t'he dit és encara més curt: T'estimo amic meu.

Vas marxant, i tot el que em queda de tu és la teva esquena difusa, entre la gent i altres contes.